

РЕШЕНИЕ

№ 457

гр. София , 16.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание на седми април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Людмила Цолова
Членове:	Светла Станимирова Женя Димитрова

като разгледа докладваното от Светла Станимирова Въззивно търговско дело № 20201001002628 по описа за 2020 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на **„РЕЗОН“– ООД** - ответник в първата инстанция чрез пълномощника му адв.И.Г. **против** решение №260 190 от 20.10.2020 г. на Софийски градски съд, ТО, VI-20 състав, постановено по т.д.№ 2798/2019 г., с което *е уважен предявения от Г. Р. Х. против „РЕЗОН“-ООД иск по чл.95б,ал.1,т.1 от ЗАПСП* за установяване по отношение на ответника, че е нарушил притежаваното от ищеца авторско право върху кръстословица чрез възпроизвеждането ѝ без съгласие и без обозначаване на автора на стр.23 от брой 170 /2523/ от 07.09.2010 г. на в-к „***“.

Жалбоподателят излага доводи за недопустимост на решението поради недопустимост на предявения иск поради липса на правен интерес за ищеца. Пзовава се на материали от форума lex.bg, както и на факта, че между страните съществували множество инициирани от Г.Х. идентични с настоящото дела от които било видно, че действията на ищеца представляват злоупотреба с процесуални права и имат единствената цел да създадат неудобство и незаконосъобразно увреждане на интересите на ответника. Излага и доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Жалбата е подробно мотивирана. Моли въззивния съд да отмени решението и отхвърли предявения иск като неоснователен.

В срока по чл.263,ал.1 ГПК ищецът **Г. Р. Х.** чрез пълномощника си

адв.Н. Н. е подал писмен отговор, в който развива доводи за неоснователност на жалбата с молба съдът да потвърди решението като законосъобразно и правилно.

Софийският Апелативен съд, като провери правилността на решението във връзка с оплакванията в жалбата и събраните доказателства, приема следното:

Въззивната жалба е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване на решението, жалбата е подадена в законния срок и поради това е процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА поради следното:

Решението на първостепенния съд е валидно, допустимо и правилно. Фактическата обстановка е правилно установена, както и релевантните за спора факти, правните изводи съответстват на тях и на разпоредбите на материалния закон, поради което настоящата инстанция изцяло споделя изложените от първостепенния съд мотиви и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях. Въпреки това, във връзка с оплакванията на жалбоподателя, следва да отбележи и следното:

Ирелевантни при преценка на правния интерес са субективните оценки на страните за факти, които нямат правно значение и са извън предмета на спора. **Не е и налице злоупотреба с право**, тъй като ищецът защитава едно свое субективно право. Като носител на авторско право върху процесния обект той е свободен да прецени дали и кога да упражни регламентираната в ЗАПСП защита или въобще да не я упражни. Затова упражняването на материално и процесуално право поначало е правомерно. Нещо повече, злоупотреба с право би била налице, когато ищецът е наясно, че претендираното от него право е неоснователно, но въпреки това, предявява иска единствено с цел да навреди на насрещната страна. В случая, иницирираните от Г.Х. производства не само, че се отнасят за различни периоди и обекти, но и приключват успешно, с уважаване на исквете.

За да уважи иска, съдът е приел, че ищецът е носител на авторско право върху процесното произведение, което е използвано от ответника чрез възпроизвеждането му в периодичен печат без разрешение на автора и без обозначаване на авторството. Приел е за безспорно между страните, че ищецът е предоставил на ответника по електронна поща файл с кръстословица, която била публикувана от ответника в бр.194 (1074) от 26.10.2004 г. на в. „***“ с обозначаване на ищеца като автор. Приел е, че ответникът е нарушил притежаваното от ищеца авторско право върху кръстословицата чрез възпроизвеждането ѝ без съгласие и без обозначаване на автора на стр.23 от брой 170 /2523/ от 07.09.2010 г. на в-к „***“.

Спорни както пред първата, така и пред настоящата инстанция са

останали въпросите: 1). годен обект на авторското право ли е процесната кръстословица; 2). ищецът ли е неин автор; 3). имал ли е ответникът право и ли разрешение да използва **кръстословицата чрез повторното** й публикуване в периодичния печат през 2010 г. По тези въпроси съдът намира следното:

Несъстоятелно е оплакването в жалбата, че кръстословицата не е обект на авторско право по смисъла на чл.3 от ЗАПСП.

Съгласно **чл.3, ал.1 ЗАПСП**, обект на авторското право е всяко произведение на литературата, изкуството и науката, което е резултат на творческа дейност и е изразено по какъвто и да е начин и в каквато и да е обективна форма. Тъй като изброяването на видовете произведения в чл.3 ЗАПСП *е неизчерпателно*, то за да бъде признато произведението за обект на авторското право, *е достатъчно* същото да не попада в посочените в чл.4 ЗАПСП изключения и да е създадено в резултат от творческа дейност.

Кръстословицата несъмнено представлява произведение, създадено в резултат на творческа интелектуална дейност на човека, като за създаването ѝ са необходими както специални знания и умения за подбор, анализ и систематизиране на наличната в различни източници информация, така и граматически и лексикални познания, умения за графическо и визуално представяне и т.н. Създаването на кръстословица представлява фактическо действие по създаване на авторско произведение, като резултат от творчески процес, на графично изображение на мрежа под формата на квадрати, в които са нанесени взаимно свързани, според писмените знаци, думи. Това е дейност, свързана със създаването на оригинален продукт и изискваща креативност. Така дефинирана, тя не попада в изчерпателно уредените изключения, посочени в чл. 4 ЗАПСП.

Горния извод не може да се обори и от поддържаните от въззивника твърдения, че процесната кръстословица не е обект на авторско право, защото при създаването ѝ ищецът-въззиваем е ползвал компютърна програма.

За установяване на обстоятелството дали кръстословицата е създадена в резултат от творчески действия, е изслушано заключение на съдебно-техническа експертиза. В заключението си ВЛ е посочило, че процесната кръстословица е изготвена чрез компютърна програма, но в о.с.з. на 23.09.2020 г. е заявило, че под „компютърна програма“ е имало предвид програмата за визуализация, за графично оформление, а не програма за автоматично генериране и подредба на думите и описанията в кръстословицата. Експертът е категоричен, че *„процесната кръстословица не може да бъде създадена автоматично от програмите*, посочени от ответника. При автоматично генерираните кръстословици не е възможно пълно засичане на всички букви без участието на самия оператор, който да редактира и да внесе съответните промени“.

С оглед това заключение, прието от съда и неоспорено от страните, правилно съдът е приел, че **създаването на процесната кръстословица е резултат от творческа дейност** - нейното съдържание не е генерирано от автоматична програма, а такава е използвана само за графичния ѝ дизайн. Дори обаче програма да е била използвана, то с оглед сложността на кръстословицата **е била наложителна човешка намеса**, която да допълни и редактира съдържанието на кръстословицата и това внася творчески елемент в създаването ѝ. Въззивният съд изцяло споделя този извод.

Съгласно **чл.6, ал.1 ЗАПСП**, до доказване на противното, за автор на произведението се смята лицето, чието име или друг идентифициращ знак са посочени по обичайния за това начин върху оригинала на произведението, копия или екземпляри от него и/или техните опаковки.

Жалбоподателят не оспорва факта, че процесната кръстословица е била публикувана в предходен брой през 2004 г. на в. „***“, както и че при тази публикация за неин автор е посочен въззиваемия. По делото не са ангажирани доказателства, установяващи наличието на различна уговорка между страните по процесния договор за използване на предоставената от ищеца на ответника кръстословица. Затова правилно съдът е приел, че **ищецът е автор на произведението**.

Съгласно разпоредбата на **чл.35 ЗАПСП**, произведението се използва по правило само след предварителното съгласие на автора, като в противен случай използването е противоправно и съставлява нарушение. Съгласието *може да е изрично* относно мястото и времето на разрешеното ползване, а ако не съдържа такава уговорка, следва **да се приложат диспозитивните разпоредби на чл.36, ал.4, 5 и 6 ЗАПСП**, съгласно които *отстъпеното право е срочно, териториално ограничено и неизключително*. Според ал.5 ако в договора не е уговорен срок, смята се, че правото да се използва произведението **е отстъпено за три години**. Поддържаната от ответника теза, съгласно която ищецът следва да докаже, че е ограничил изрично правото на използване, противоречи на уредбата на ЗАПСП - видно от изложения анализ, законът въвежда ограничения за ползването, *ако изрично страните* не са се отклонили от тях, а не обратното.

По делото са събрани гласни доказателства /на св.А./, според които *ищецът е предложил на ответника да публикува негови кръстословици, сред които и процесната, срещу цена от 2 лв. за всяка изпратена кръстословица*. Според свидетеля „никога не е ставало въпрос колко пъти да се публикуват кръстословиците“. На база на събраните гласни и писмени доказателства съдът е направил извод, че за повторното възпроизвеждане на текста на кръстословицата през 2010 г., когато 3-годишният срок несъмнено е изтекъл, **е било необходимо ново съгласие**, което няма данни да е дадено.

В обобщение, като е уважил иска, първоинстанционният съд е

постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден. Жалбата е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Решението е правилно и в частта за разноските. Определения от съда размер съответства на приложените по делото доказателства.

При този изход на делото, въззивникът дължи на въззиваемата страна направените пред САС разноски в размер на 1 200 лв. за адвокатско възнаграждение съобразно представения списък по чл.80 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.272 ГПК, Софийският Апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №260 190 от 20.10.2020 г. на Софийски градски съд, ТО, VI-20 състав, постановено по т.д.№ 2798/2019 г.

ОСЪЖДА „Резон“-ООД, ЕИК-121184622 да заплати на Г. Р. Х., ЕГН-*****, на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 1 200 лв. разноски за адвокатско възнаграждение във въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____